

Az okos medve

Összegyültek egyszer az állatok egy magas hegy lábánál, és azon vitatkoztak, melyikük okosabb.

– Én vagyok a legokosabb – mondta a vaddisznó, és túrni kezdte agyarával a földet.

– Nem, én okosabb vagyok! – kiáltott a farkas, fogát csattogtatva.

– Ész dolgában senki sem veheti fel velem a versenyt – rikkantott a róka, s bozontos farkával a földet csapkodta.

Azután a nyúl is, a szarvas is, a zerge is beleszólt a vitába. Veszekedtek, kiabáltak, de egyik sem tudta meggyőzni a másikat. Egyedül csak a medve hallgatott. Félrehúzódva üldögélt, és tette magát, mintha semmiféle veszekedést még csak nem is hallana; magában azonban jót nevetett a veszekedőkön.

Végül az állatok hozzá fordultak:

– Hát te, medve! Te miért hallgatsz? Te talán ostobább vagy mindenkinél?

A medve így szólt:

– Mit vitatkozunk vég nélkül? Tegyük próbát: aki holnap reggel elsőnek látja meg a nap sugarait, az a legokosabb.

– Rendben van – egyeztek bele az állatok. – Legyen úgy.

Másnap reggel, még virradat előtt, ismét összegyültek a hegy tövében. Sorjában leültek a fűre, keletnek fordulva, amerről a napnak fel kellett tűnnie. Csak ültek mozdulatlanul, még a szemüket is kimeresztették, jaj, nehogy elmulasszák a napkeltét, a nap első sugarait. A medve azonban most is mást csinált, mint a többiek. Háttal fordult keletnek, s a hegy hótól fehérülő csúcsára figyelt.

– Ó, te ostoba! – nevettek az állatok. – Hová bámulsz? Elment tán az eszed, azt sem tudod, merre van kelet?

A medve nem válaszolt semmit a gúnyolódásra, hanem tovább figyelte a hegycsúcsokat. Nemsokára pirosodott az ég alja, a hajnal kezdte eloszlatni az éjszakát. Az állatok még a lélegzetüket is visszafojtották – a sűrű erdő mögül most bocsátja ki aranyos sugarait a nap.

S egyszerre hirtelen, mint egy havasi kürt, elbődült a medve:

– Ott a nap! Ott van, látom a sugarait! – és a hegycsúcsra mutatott.

Az állatok odafordultak, s látták ám, hogy a bár a nap még nem bújt ki az erdők mögül, aranyló sugarai már ott szikráznak a hegycsúcs csillogó haván.

A medve örömeiben tánkra perdült:

– Nos, ki az ostoba? Ti vagy én? Ki látta meg először a napot?

Mit volt mit tenni, be kellett látniok, a vaddisznónak is, az ordasnak is, a zergének is, az óvatos nyúlnak, a gyors lábú szarvasnak, de még a ravaszdi rókának is, hogy a medve látta meg először a napot, és ő a legokosabb valamennyiük között.

Oszét népmese